

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

A Gopal Jiu Kiadó kéthetente megjelenő mini e-magazinja

34. szám | *Annadā Ekādaśī* | 2022. augusztus 22.

Ne Utánozd A Brijbāsīkat!

Ő Isteni Kegyelme
A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Arjuna egy örök *bhakta*, a magasabb szinten a *bhakta* pedig olyan bizalmas kapcsolatban áll Kṛṣṇával, hogy megfeledkezik arról, hogy Ő az Istenség Legfelsőbb Személyisége. Viszont az odaadó szolgálat alacsonyabb szintjén tisztelettel és áhítattal tekint Kṛṣṇára. Amikor Arjuna megpillantotta Kṛṣṇa *virāṭa-mūrtiját*, akkor valójában egyel a saját szintje alá lépett, és ezért kért bocsánatot Kṛṣṇától! Ez tehát egy a közönséges embereknek szóló tanítás arról, hogy nem lehet Kṛṣṇához azonnal olyan bensőséges módon viszonyulni, mint ahogyan azt a *gopīk*, a tehénpásztorfiúk és más fejlett *bhakták* tették. Kezdetben tisztelettel és áhítattal kell az Úrhoz közelíteni, s később – amikor már tökéletesen a lelki szinten állunk – lehet Vele bizalmasabb kapcsolatunk s így elfelejthetjük az emelkedett helyzetét. A *sahajiyāk* utánozzák a *brijbāsīkat* már az elején, de mi nem teszünk így! A *bhaktának* először szigorúan követnie kell a *viddhi-mārgát*, a szabályozó elveket. Amikor pedig már a *svarūpa-siddhi* szinten áll, akkor kezelheti Kṛṣṇát egyenlőként vagy lehet Nála magasabb szinten, mint ahogyan Yaśodā anya is bánt Kṛṣṇával, Aki teljes mértékben tőle függött. E szinteket az odaadó életben fejlett személyek nagyra értékelik. ❀

Śrīla Prabhupāda levele Acyutanandának,
1973. november 1.

Śaṅkhacūḍa Démon

Śrīla Rūpa Gosvāmī:
Śrī Lalita-mādhava Nāṭakam – részlet

Bhaktivinoda Ṭhākura a *Śrī Caitanya-śikṣāmṛta* című könyve hatodik árjának hatodik záporában leírja, hogy Kṛṣṇa kedvtelései kétfélék lehetnek: *nitya* és *naimittika*, vagyis örök és alkalmi kedvtelések. Azt mondja, Kṛṣṇa örök kedvtelései azon képesített *bhakták* meditációjának tárgyát képezik, akik szert tettek az Úrról szóló történetek hallására irányuló transzcendentális mohóságra. Kṛṣṇa azon kedvtelései viszont, amikor démonokat öl, *naimittika* kedvtelések. Az ilyen kedvtelések nincsenek jelen a lelki világban, teljességükben csak az anyagi szférában nyilvánulnak meg. Bhaktivinoda azt írja, azoknak a *bhaktáknak*, akiknek a szívében még rejtőznek anyagi vágyak, Kṛṣṇa azon kedvtelései, amikor démonokat öl különösen fontosak, mivel e *naimittika līlāk* hallásával a szív megtisztul az anyagi szennyeződésektől. Bhaktivinoda azután azzal folytatja, hogy a különböző *naimittika* kedvtelésekről és az általuk kitisztuló *anarthákról* ír. A tizennyolcadik ilyen alkalmi kedvtelés, amit megemlít a *Śaṅkhacūḍā-vadha*, Śaṅkhacūḍa megölése. Azt mondja: *pratiṣṭāśā o strī-sa ga-spṛhā varjana* – [Kṛṣṇa azzal, hogy megöli Śaṅkhacūḍát] „eloszlatja a hírnévre és a nőkkel való helytelen kapcsolatra irányuló vágyat.” Ezt a kedvtelést *Śrīmad-Bhāgavatam* Tizedik énekének harmincnegyedik fejezete mutatja be, Bhaktivinoda pedig a *Śrī Kṛṣṇa-saṁhitāban* így jellemezte Śaṅkhacūḍa démont:

pratiṣṭhāparatā bhakti cchalena bhoga-kāmanā
śaṅkhacūḍa iti proktaḥ ṣoḍaśaḥ pratibandhakaḥ

Annak a vágynak, hogy valaki a *bhakti* gyakorlása

által hírnévre és érzékkielégítésre tegyen szert Śaṅkhacūḍa a neve. Azok, akiknek tetteit a hírnévre irányuló vágy ösztönzi büszkék is, ezért a *Vaiṣṇaváknak* mindig óvatosnak kell lenniük az ilyen személyekkel.

A *Vaiṣṇavák* imádkoznak Kṛṣṇához, Aki Śrī Śaṅkhacūḍāntakaként, Śaṅkhacūḍa démon áldott megölőjeként híres, hogy szabadítsa meg őket a hírnévre és a nőkkel való tiltott kapcsolatra irányuló démonszerű vágyaktól.

A *Lalita-mādhava* Második felvonásában Śrīla Rūpa Gosvāmī néhány – a *Śrīmad-Bhāgavatamban* nem említett – érdekes részletet is leír Kṛṣṇa Śaṅkhacūḍa démon megölésének kedvteléséről.

Paurṇamāsī egyszer így szólt Vṛndā-devīhez:

– Miután Rādhā és Kṛṣṇa transzcendentális dicsőségét látta, Keśī beszélt arról Kaṁsa királynak, aki azután úgy döntött, hogy megszállja Gokulát és megszerzi magának Rādhāt.

– És azután, azután mi történt? – kérdezte Vṛndā-devī ijedten.

– Ariṣṭāsura azt javasolta Kaṁsának, hogy vegye feleségül Rādhārāṇīt. A félelemnélküli Kaṁsa pedig elküldte bizalmas barátját, a gonosz *yakṣát*, Śaṅkhacūḍát, hogy raboja el Őt.

– Ha ez a démon elrabolná Rādhāt, akkor az egész világ a szenvedés tüzében égne! Hiszen ki ne szenvedne, ha a minden erénytől édesen illatozó lányokat egy démon érintése perzselné? Ha a csodálatos és szerencsétlen Rādhāt elrabolnák, az nemcsak rám, hanem az egész világra azonnali és semmihez sem hasonlítható fájdalmat hozna!

– Ó, nagyszerű hölgy! Egy nagyon csodálatos dolgot láttam, nagyon csodálatosat! – mondta Kundalatā, Kṛṣṇa unokatestvére, aki épp ekkor ért oda.

– Mi az a csodálatos dolog? – kérdezte Paurṇamāsī.

– Govardhana-malla házának közelében láttam a pompásan ragyogó napistent!

– Ó, Paurṇamāsī, ne aggódj! Látod? Mivel Rādhā állandóan a napistent, Sūryát imádja, és mivel a napisten Rādhārāṇī apjának, Vṛṣabhānu Mahārājának a barátja, ezért eljött, hogy megvédje őt! – mondta Vṛndā-devī boldogan, amikor meghallotta Kundalatā szavait. Paurṇamāsī viszont a fejét rázva így válaszolt:

– Az nem a napisten! Inkább az a *yakṣa* kell, legyen, akit Kaṁsa küldött!

– Hogyan lehetne az, amikor olyan ragyogó, hogy a belőle áradó fény bántó a szemnek, s így alig lehet őt látni! Ez nem lehet egy *yakṣa*! – mondta erre Kundalatā.

– Ez a fény nem a teste természetes ragyogása, hanem valami másból jön. – felelte Paurṇamāsī.

– Mi másból?

– A koronáján lévő drágakőből.

– Hogyan juthatott hozzá egy ilyen nagyszerű ékkőhöz?

– Úgy, hogy a Kuvera kincstárára vigyázó őrök vezetője volt, hozzáfért a kőhöz és ellopta.

Ekkor Vṛndā így szólt:

– Ma vasárnap van, így egész biztos, hogy Rādhārāṇī elmegy a napisten templomába. Meg kell akadályozni, hogy ez megtörténjen!

– Ó, Vṛndā! Rādhārāṇī már elindult a templomba! – mondta Kundalatā aggódva.

– Kundalatā! Gyorsan szaladj Kṛṣṇáért, hogy Rādhā mellett lehessen! Én addig elmegyek Balarāmáért. – mondta erre Paurṇamāsī, majd sietve távozott Vṛndā-devīvel.

Miközben az Úr Mādhavát kereste Kundalatā rájött, hogy Kṛṣṇa és Śrīmatī Rādhārāṇī Vṛndāvana egyik eldugott lugasában már találkoztak.

Eközben Śaṅkhacūḍa démon anélkül, hogy bárki észrevette volna, csendben elbújt egy közeli ligetben a növények között. „Az a lány a drágakövekkel díszített trónon épp úgy néz ki, mint ahogy Govardhana-malla leírta! Itt a lehetőség, hogy véghezvigyem, amiért jöttem!” – gondolta.

– Kis unokám, Rādhā! Hová mentél ilyen hosszú időre? – hallatszott hirtelen az egyik közeli ösvény irányából. Amikor ezt Kṛṣṇa meghallotta, így kérdezte Kundalatāt:

– Kundalatā, Mukharā miért siránkozik? [Mukharā Rādhārāṇī szinte teljesen vak nagymamája]

– Ó, elbűvölő Kṛṣṇa! Egy ilyen szerelemes hős számára, aki az erdei ligetekben élvezi kedvteléseit és újra meg újra játékosan pillant társaira, mi fontossággal bír az öreg hölgyek nyomorúságos panaszkodása? – tudakozódott Kundalatā nevetve.

De ekkor Mukharā odaért a *kuñjába*, s amikor maga előtt meglátta Śrī Śrī Rādhā-Kṛṣṇát a következőt mondta igen halkan magának:

– Ah! Micsoda szerencsétlenség! Ez a *kalpalatā* kúszónövény miért hagyott el egy szantálfát csak azért, hogy egy ricinuson pihenjen meg?

Ezután pedig jól hallhatóan így szólt:

– Ez nagyon rossz! Gyermekem, ennek az alaknak, a korhelyek koronaékkövének az őzikéje lettél!

– Ó, nemes hölgy! Ez a Kṛṣṇa becsapott minket, most pedig mindannyiunkat kicsúfol! – mondta

Lalita Mukharā váratlan érkezése láttán azért, hogy Kṛṣṇát ugrassa.

– Állj, állj, te züllött alak! – kezdte Mukharā szidni Kṛṣṇát, aki ezért úgy döntött, hogy inkább elbújik egy fa mögé. De ettől Mukharā csak még mérgesebb lett, s így folytatta:

– Lalita, eredj utána! Kapd el ezt a gazembert!

– Ah, Kṛṣṇa! Miért menekülsz? – kérdezte Lalita, közben pedig Mukharā gyorsan Kṛṣṇa után iramodott és keresni kezdte az erdőben. És amikor a fákon megpillantott egy árnyékot, vészjósló hangon így szólt:

– Valamilyen jószerencse folytán most elkaptunk! Te kígyó, ami megtámadja a *gopīk* őzikéjét! A jószerencsének köszönhetően most megvagy!

Mukharā dühös szavait hallva Kṛṣṇa, az Istenség Legfelsőbb személyisége, Aki emberihez hasonló kedvteléseit élvezi, a következőt mondta magának: „Hogyan fog Engem ez a szinte teljesen vak asszony a koromsötét erdőben megtalálni?"

Mukharā, amikor rájött, hogy csak egy árnyat látott, a fejét forgatva nézett mindenfelé, Kṛṣṇa meg nevetve azt gondolta: „Az öregasszony csak illúziót látott!"

– Ó, nagyon sötét van! – folytatta Mukharā, Kṛṣṇa pedig csak mosolygott. Az asszony aztán odébb ment, és az egyik fában meglátott egy alakot.

– Ááá! Most elkaptunk! – kiáltotta, de amikor jobban szemügyre vette, amit talált, teljesen megrémült.

– Ó, gazember! Paurṇamāsī igazat beszélt, amikor azt mondta, hogy sok-sok alakot, mint például Nṛsiṁhadeva vagy Varāha, tudsz Magadra ölteni! Most egy olyan borzasztó démon alakját vetted fel, aki úgy ragyog, mint a nap! És ez a forma számomra nagyon ijesztő!

Amikor a démon észrevette Mukharāt, akkor csak kikerülte őt és ment tovább a *gopīk* felé, miközben így gondolkodott: „Szerencsére megúsztam, hogy az a fiú, minden hatalmas hős megszemélyesítője meglásson!" Amikor a *gopīk* látták a démont közeledni megijedtek és kiabálni kezdtek:

– Ó nemes hölgy! Ments meg minket! Ments meg!

Mukharā, aki még mindig azt gondolta, hogy a démon Kṛṣṇa, dühösen ráförmedt:

– Te sötét Kṛṣṇa! Nem helyes, amit csinálsz!

– Ó, ostoba asszony! Azt hiszed hogy ez a rémísztő démon Kṛṣṇa álruhában? – kérdezte tőle Lalita.

Mindeközben Śaṅkhacūḍa így gondolkodott: „Most, hogy a kedves barátom Kaṁsa eddig beteljesületlen vágyát teljesítsem, a hajánál fogva megragadom és elrabolom azt a trónon ülő lányt!" – és ahogy kitervelte, megragadta Rādhārāṇīt a hajánál és kezdte elvonszolni. A *gopīk* mihelyst ezt észrevették kiáltozni kezdtek:

– Ó, Kṛṣṇa! Hol vagy?

Amikor Kṛṣṇa meghallotta a *gopīk* ilyedt kiáltásait és látta, mi történik, elhagyta a rejtekhelyét és Magában így bánkódott: „Ó, Rādhā! Vágyak százaitól hajtva mohón erre a helyre, Vṛndāvana édesen illatozó erdejének mélyére hoztalak! Ó, gyönyörű lány! E ravasz démon képében a kegyetlen sors miért vitt el Tédeg oly messzire?" Ezután pedig mérgesen odament és így szólt Mukharāhoz:

– Ne félj, nemes hölgy! Megmentem Őt!

– Ó, holdarcú fiú! Bárcsak győzedelmes lennél! – felelte Mukharā könnyes szemekkel. Kṛṣṇa ekkor lovagias büszkeséggel a következő szavakat mondta:

rādhāparādhini muhus tvayi yan na śāstim
śaknomi kartum akhilaṁ guru eṣa khedaḥ
sarvāṅgineyam abhidhāvati lupta-dharmā
tvaṁ mukti-kāla-rajanī bata kiṁ kariṣye

Te bűnös démon, aki megsértetted Rādhāt! Nagyon szenvedek, mert nem tölthetem az örökkévalóságot azzal, hogy téged gyötörjelek! A halál gonosz fekete éjszakája üldöz most téged, s takar be minden végtagjával! Hogyan kínozzalak örökké, ha közben meghalsz?

Śaṅkhacūḍa amikor látta, hogy Kṛṣṇa gyorsan hözelít felé, letette Rādhārāṇīt és megfordult, hogy harcba szálljon Vele.

A *vrajavāsīk* aggódni kezdtek a fiatal Kṛṣṇa miatt, Aki az erőszakos és hatalmas démonnal harcolt. „Mi ez a gyerek Kṛṣṇa, Aki olyan szép, mint Kupidó és oly törékeny, mint egy friss rügy, ha ehhez a lesüllyedt *yakṣa* óriáshoz hasonlítjuk, akinek a karjai olyanok, mint a pálmafa, mellkasa pedig mint egy hegyoldal? Ó, borzalom! Kṛṣṇának még egy hozzáértő barátja sincs, aki segíthetne Neki! Ó, Vraja királynője, Yaśodā! Fogalmunk sincs, hogy most mennyire szenvedhetsz!" – adtak hangot aggodalmuknak.

Amikor az emberek e szavakat meghallották, mindannyiukat elöntötte a szomorúság. Paurṇamāsī ezalatt odaért a küzdelem helyszínére és így szólt:

– Lalita, lányom! Ne szomorodj el! Csak tudd, hogy ez a démon egy szikra, ami hamarosan ki lesz oltva!

A nagyszerű Kṛṣṇa erős karjaival támadt a borzalmas démonra, akinek iszonyatos szájában félelmetes, görbe fogak sorakoztak. Az erdő közepén, hajában pávatollat viselve millió ütéssel kábította el Śaṅkhacūḍát, majd kivette a koronájából a napként ragyogó drágakövet.

Paurṇamāsī, amikor látta, hogy a démon eszméletlen, boldogan így szólt:

– Kṛṣṇa azzal az ürüggyel, hogy kiszedje a drágakövet, a most már szerencsés démon életét is elvette. Ma biztosan nagy lakomát csapnak Vṛndāvana erdejének éhes sakáljai! – Azután, amikor megint odanézett, így folytatta:

– Nézzétek! Nézzétek! Azzal, hogy a követ elvesztette, ez a démon a védelmétől is meg lett fosztva! Most már a halált is el fogja fogadni!

Ezután a lótusz-szemű Kṛṣṇa játékosan ütni kezdte a bűnös szívű *yakṣát*, és erővel elvette életlevegőjének kincsét is.

– Kṛṣṇa, Aki ádázul támadt a démonra és dühösen a földhöz vágta annak koronáját, s Akit ezután a félistenek viragesővel dicsőítettek, gyönyörködteti szemeinket. – folytatta boldogan Paurṇamāsī.

– Ó, nagyszerű hölgy, nézd! Balarāma és Kṛṣṇa összes barátja idejött! – mondta Viśākhā.

– A *gopīk* és a tehénpásztorfiúk előtt Kṛṣṇa odaadta Balarāmának ezt a csodálatos fejedelmi ékszert, amit Śaṅkhacūḍától vett el, majd minden barátját elküldve most már egyedül közelített Rādhā felé. – tette hozzá Lalita.

– Ó, szépségem! Nézd! Nézd! Verítéktől csillogó arccal, s a szélben táncoló pávatoll koronával Kṛṣṇa a megrémült Rādhā ölelésében találj Magát! – fokozta tovább Paurṇamāsī.

– Ó, Govinda! Ó, Gokula hercege, Akinek szemei rendreutasítják a Yamunā lótuszvirágait, kérlek védj meg engem! Védj meg engem! – kiáltott Rādhā aggódva, a félelemtől nyugtalan tekintettel. Aztán jött Paurṇamāsī, átölelte Rādhāt és Kṛṣṇát, s így szólt:

– Yaśodā fia! Kihúzad a szívemből a szenvedés nyilát!

– Ó, hős! A sors akaratából megvédted a gyönyörű Rādhāt! – mondta Mukharā, miközben előre lépett, s mindkét kezével törölte le az izzadtságot Kṛṣṇa homlokáról.

– Nézd, kedves barátom, Kṛṣṇa! Balarāma épp most adta oda Rādhānak azt a fenséges ékkövet! – hívta fel Kṛṣṇa figyelmét Madhumaṅgala, aki akkor lépett be a *kuñjába*.

– Ez a drágakő épp olyan jó, mint a Kaustubha, az ékkövek legjobbja, s csak az a helyénvaló, hogy Rādhārāṇī nyakláncára kerüljön! – felelte Kṛṣṇa. ❀

Forrás:

– Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura: *Śrī Caitanya-śikṣāmṛta*. Sri Chaitanya Math. Mayapur. Gaurabdha 420.

– Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura: *Śrī Kṛṣṇa-saṁhitā*. Sri Chaitanya Math. Mayapur. nd.

– Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura: *Śrī Kṛṣṇa-saṁhitā*. Angol fordítás: Bhūmipati Dāsa. Vrajaraj Press. Szerkesztő-kiadó: Pundarik Vidyanidhi Das. Vrindavan. 1998.

– Śrīla Rūpa Gosvāmī: *Śrī Lalita-mādhava Naṭakaṁ*. Bengáli fordítás: Sri Rama Narayan Vidyaratna. Mahesh Library. Calcutta. 1995.

– Śrīla Rūpa Gosvāmī: *Śrī Lalita-mādhava Naṭakaṁ*. Angol fordítás: Kuśakratha Dāsa. Krishna Library. Culver City California. 1990.

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

Kéthetente megjelenő ingyenes e-magazin

Kiadja: Gopal Jiu Kiadó
Sri Krishna Balarama Mandir
National Highway No. 5
IRC Village
Bhubaneswar, Odisha, India 751015
Email: katha@gopaljiu.org
Website: www.gopaljiu.org

A Gopal Jiu Kiadó a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének (ISKCON) része. ISKCON Alapító-*Ācārya* Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Magyar változat: Japablog

Kṛṣṇa Négy Formában Jelenik Meg

Śrīla Vṛndāvana dāsa Ṭhākura: Śrī Caitanya-bhāgavata – részlet

bhāgavata-tulasī-ga gāya bhakta-jane
caturddhā vigraha kṛṣṇa ei cāri sane

jīva-nyāsa karile śrī-mūrti pūjya haya
'janma mātra e cāri īśvara' vede kaya

Az Úr Kṛṣṇa négy formában jelenik meg: a szentírásként, azaz a *Śrīmad-Bhāgavatamként*, a *tulasī* növény formájában, a Gangesz folyóként, és az Úr *bhaktáiként*. Míg az Úr *mūrti* formáját csak bizonyos szertartások elvégzése után lehet imádni, addig – ahogyan azt a Védák magyarázzák – e világban való megjelenése pillanatától kezdve e négy forma közvetlenül a Legfelsőbb Úr Maga. ❀

Śrī Caitanya-bhāgavata Madhya-khanda
21. fejezet 82. vers